

És certament paradoxal que quan en una família existeix un malalt deshauciat pels metges, sigui de la malaltia que es vulgui, es vagi d'un cantó a l'altre cercant àvidament qui dongui alguna esperança de curació per difícils i costosos que siguin els mitjans a emprar, arribant així a mans dels més desvergonyits "curanderos" i embaucadors— fins al final tràgic que la gravetat de la malaltia comporta—i que, en canvi, pertocant a la follia, una malaltia crònica com les altres, l'actitud corrent en les famílies sigui arronçar-se d'espatlles i tancar el foll al manicomi, donant molt aviat per perdudes totes les esperances, i cercant en el manicomi no la curació, sino una forma de desentendre's del malalt. Si la lògica acompanya una forma d'obrar, atès que l'afany de guarir-se justifica humanament totes les mesures, no justifica pas l'altra, molt menys a mesura que avancen les ciències mèdiques i es va aconseguint la curació de malalts abans considerats inguaribles. Perque si per a una malaltia "inguarible" (tumors, infeccions cròniques, etc.) s'acudeix amatent al lloc on ofereixen certes garanties de curació, massa sovint fràgils; s'emprenen llargs viatges; es cerquen climes favorables; es canvia d'ofici; es va a veure un especialista mal sigui als antípodes, no hi ha cap motiu que no aconselli de fer el mateix amb la follia. Avui pot afirmar-se que les probabilitats de curació no són de cap manera inferiors a la majoria de les altres malalties fins ara considerades inguaribles • Aquest mite de la inguaribilitat absoluta de la follia, ha vingut essent fomentat pels literats de tots els temps, sobretot al teatre, en el qual sempre vol demostrar-se que la follia és un estigma que fa estralls en tots o quasi tots els membres d'una família, i és ja de moda que molts personatges es presenten com purgant faltes comeses per llurs avantpassats. Les teories de la degeneració progressiva, s'han tingut per fatals durant molt de temps. Però avui, sense negar gens la importància que té l'herència en la gènesi de la follia, s'ha arribat a tres conclusions interessants: la primera que l'herència de la follia no és fatal; segona, que el que s'hereda no és la follia, sinó el **terreny predisposat**, i, per consegüent, coneguda la predisposició, es pot combatre amb una evident eficàcia, i tercer, que a la teoria de la degeneració fatal progressiva, s'ha pogut oposar avui la **regeneració** també progressiva, assolint àdhuc en el transcurs d'algunes generacions la desaparició total de l'estigma, o sigui de la facilitat de tornar-se foll • En aquest sentit, un primer remei eficaç contra la follia familiar, serà l'aplicació d'una sana Eugènèsia, no solament evitant la formació de parelles entre dos membres de famílies "tarades", sinó procurant que quan un conjuge tingui algun antecedent familiar servi una higiene rigorosa, sobretot en la fase que rodeja l'embarç, i el fill neixi en les millors condicions, envoltant-lo també d'una higiene modèlica per tal de substituir la possible degeneració, per una efectiva regeneració o millorament orgànic • La segona mesura fonamental serà la de substreure l'individu predisposat a totes les ocasions en que la predisposició es pugui convertir en explosió d'un atac de follia. Avui es coneix quelcom del paper que juguen les intoxicacions cròniques (alcohol, tabac, morfina, cocaina, eteromania, etc.), certes infec-

